

alle de Henſyn, ſom ved denne Sag bør tages til Norges Storthing, til den norſke Regjering, ere iagttagne af den Mandſ Regjering, ſom er Konge i begge Riger, og den anden Ting, ſom er given, er, at den danſke Regjering ikke paa nogen Maade kunde tage paa ſig at tilbageviſe et ſaadant Forſlag; den maatte pienſynligt bringe det frem til Repraſentationen med ſin bedſte og varmefte Anbefaling. Hvorledes er nemlig Forholdet? Lad os erindre, hvad det er, hvorom Alle tilſyneladende ere enige — jeg ſer bort fra den Lov, der er kaftet ind af det ærede Medlem, ſom havde Ordet før mig — hvad er Betingeſen for, at denne Enighed ſkal føre til et virkelig Resultat. Det hele Udvalg er enigt om, at vi ikke bør ſtilles ad i denne Samling uden, at der er vedtaget et Lovforſlag, ved hvis Stabſættelſe Regjeringen ſættes i Stand til at iværkſætte Overgangen fra Sølvmynt til Guldmynt, for at Landet ikke ſkal blive ubſat for det økonomiſke Tab, ſom kunne blive Følgen af, at Spørgſmaalet henſtod uafgjort. Derom har jeg virkelig troet, at der i det Beſte taget var fuld Enighed; men, mine Herrer, Betingeſen for, at denne Enighed ikke bliver en Enighed i Maal, men en Enighed i Midler, Betingeſen for, at denne Enighed ikke bliver en Enighed i Forfat og Tanke, men en Enighed i Handling og Virkſomhed, hvilken er den? Det er jo aabenbart, at vi ikke maa gaa over til en Guldmyntſod, ved hvis Antagelſe og Iværkſættelſe vi gjøre det Tilbageſkridt, at Danmark, medens Sølvmynten nu er almen anvendelig i Danmark, Sverig og Norge, kommer til at ſtaa alene med ſin Guldmynt. Den ærede Ordfører udtalte, at man i alle tre Riger var enig om at gaa over til Guldmyntſoden paa den Maade, ſom nærmere er betegnet i Konventionen, i Overenſtemmeſe med hvis Indhold derfor Mindretallet havde ſtillet ſine Forſlag, i ſit Mindretalsvotum; men jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn, ſom havde Ordet før mig, ſubkommer rigtig har paaviſt, at Mindretallet derved er gaaet udenom det egentlige Kjerneſpørgſmaal. Mindretallet har derved tabt den internationale Grund, hvorpaa vi ſkulde ſtaa, og hvorved vi ſkulde ſættes i Stand til med Sikkerhed og Tryghed at ſlutte os til den foreſlaede Overgang til Guldmyntſoden. Naar jeg ſiger, at vi ikke længer have Sikkerhed for den internationale Grund, taler jeg i dette. Detslik ikke alene om en Konvention. Det er jo bekiendt, at man, naar flere Lande, Riger, Stater, ſkulle iværkſætte Foranstaltninger, hvis Virkning gælder ud over det enkelte Land, kan ſkaffe ſig den Sikkerhed for en enſartet Fremgangsmaade, uden hvilken en ſaadan Handling bliver farlig og betænkelig paa en dobbelt Maade. Man kan — og det er det tryggeſte og ſikreſte — gjøre det gennem en Traktat, ſaaledes at der foreligger en ligefrem bindende Overenſtomt om, hvorledes de forſkjellige Lande ſkulle gaa frem, en Traktat,

hvor alle Enkeltbeder nærmere kan ſaſtlaas; men der er ogsaa en friere Overenſtomtform, ſom giver en vis Sikkerhed og Tryghed. Man kan ſelv om der ikke ſluttes en Traktat, alligevel i Virkeligheden vinde en Overbeviſning om, at de forſkjellige Lande ville gaa frem efter en overenſtemmende Lovgivning. Hvad vil nu efter menneſkelig Sandsynlighedsberegning blive Følgen, derſom Thinget vedtager Lovforſlaget, ſom det nu er kommet fra det andet Thing, efter at Regjeringens Forſlag var billiget af Landſthinget, et Forſlag, der, ſom det vil erindres, var fremkommet i Henhold til Opfordring fra den ſveſke Regjering? Forholdet vil da blive det, mine Herrer, at vi have en konventionsmæſſig Sikkerhed for, at Sverig gaar ſamme Vej ſom Danmark, og at vi have en høj Grad af Sandsynlighed for, at Norge, hvad Guldmynt angaar, vil vedtage en overenſtemmende Lov; thi medens jeg ikke kan ſætte afgjørende Tid til enhver Viſeſerretning, ſom gives om, hvad der endnu ikke foreligger endelig udfærdiget fra et Udvalg, tror jeg dog efter de forſkjellige Meddeleſer, jeg ſtadig har ſaaet fra Norge om Sagerens Stilling — en Opſættelſe, ſom beſtyrkes ved ſelve de Forhandlinger, der fandt Sted angaaende Konventionen — at der er Sandsynlighed for, at den norſke Lovgivningsmagt, derſom der vindes, den ſikre Grund for Sverigs og Danmarks Overgang til Guldmyntſoden efter de Negler, ſom fandtes i Konventionen, vil vedtage en i det Beſentlige enſartet Lov om Overgang til Guldmyntſoden for Norges Vedkommende. De Menigheder, ſom ere mellem de forſkjellige, angaa Spørgſmaalene om, hvorvidt man ſkal gaa noget videre i ſaa Henſeende — deſe Specien i 4 Kroner og ſaa fremdeles — eller om man ikke ſkal gjøre det, men ſelve den Mand, ſom i den norſke Kommiſſion udtalte ſig imod Tilſlutningen for Norges Vedkommende, tiltraadede Indførelſen af, hvad jeg i Kortſed kan ſalbe Guldfronemynten. Mine Herrer, derſom Norge ikke ved Konventionen mellem Sverig og Danmark vinder Sikkerhed for, at det vil vedtage en ſaadan Lov om Guldfronemynten vil være i Overenſtemmeſe med Sverig og Danmark, ja, ſaa er det uſikkert, ſaa kan Ingen ſige, hvorledes det vil gaa. Netop med Henſyn hertil er det, jeg beklager, at Konventionen er kommen for ſent til Afgjørelſe i Norge, ſaaledes at vi ere under ſtarkt Tryk, naar vi ikke vilde paatage os det store Anſvar at kaſte Alt overbord. Saa langt fremſkreden, ſom den ſveſke Rigsdag er nu, er der nemlig overordentlig liden Sandsynlighed for, at nogen anden Beſlutning kan forberedes og tages i Sverig end den, ſom ſtemmer med den ſveſke Regjeringens Opfordring til den danſke, nemlig, at baade Rigsdagen i Sverig og Rigsdagen i Danmark bemyndige vedkommende Regjering til at indfrænte den alt afſluttede og alſaa vel kendte Myntkonvention